

1968-11-12

SENDER

Knud Ferlov

RECIPIENT

Sonja Ferlov Mancoba

FACTS

Document type:

Letter

Date explanation:

Date in letter.translated 2025-02-07

General comment:

The letter is accompanied by a hymn verse in Latin and a poem "A Rose in Thunderstorm," the latter dated May 16, 1963. translated 2025-02-07

Sender's location:

Rom

Recipient's location:

Paris

Mentioned people:

Fra Angelico

Sappho

Medardo Rosso

Cécile Sauvage

Archive:

The Ferlov Mancoba

archive.translated 2025-02-07

DOCUMENT CONTENT

Knud Ferlov writes to Sonja Ferlov Mancoba about having the courage and strength of humility in life and about the difference between divine love and earthly love. He also writes about the difference between man and woman. The former is thought and spirit, the latter is senses, primitiveness, and motherhood. Furthermore, Knud Ferlov distances himself from the student uprising. He is pleased that Sonja Ferlov Mancoba also admires Fra Angelico, and he contemplates modern Madonna worship. translated 2025-02-07

I Rom den 12 nov 68
Allerkæreste Sonya,

Ny holdt! J er sandt for dyden
ikke noget stort menneske, jeg er
bare ^{et} usseligt lille frug, der vejes
rundt af alle tilfældets vindor i
universets uendelighed og frygter
og skælver for de magtige ukendte
kræfter, der har kastet mig ud paa
livets store ocean, men maaske
derfor vil disse kræfter have medli-
denhed med mig og give mig udvigg-
hedens mod og styrke. Vi er jo alle
saa elendige og ensomme, men lidt
efter lidt slipper man maaske ud
af sin ensomhed ved den Kærlighed,
som styrer alt. Det har altid fore-
kommet mig, at Kærlighed mellem
mand og kvinde havde en stor stille
vej mellem sig. Vi er jo saa forskellige.
Manden, hvor jeg, mere tanke og aad.

Kvinden mere Sauter. Denne afstand
har altid forferdet mig, og derfor
har jeg altid frygtet at forene mig
med en kvinde. Men ganske lang-
somt og ved hjælp af et lille ma-
turbarn og en stor digterindt, (stor
som Sapho) Cecile Sauvage, er der
sket en bro fra min Aakte til
Kvindens primitivitet. Hun er
i sandhed runden af jorden og
har vidst at Aakte jorden for at
have været hende. Kvinden er
moder, moder til Slægternes evige
liv. Det er hendes adelsmærke, og
dette maa manden bøj sig dybt
for. Han maa Aage det lille
barn Kierligt i sine arme. For
det er jordens frugt i Kvindens
indre: "Quand tu pousseas ton
premier Cri - ce Cri sortait de
mes entrailles". Ja, dette strig
maa ogsaa manden høre og høres

II

ved. Intet forvædler som dette
sting. Intet opløfter og mere
fra jorden til aanden og Kærlig=
heden.

Den 13 nov. Scenzere Komu fy ikke is aar.
fy blev afbrudt af betag, og nu i dag kan
fy ikke finde den Antkens traad, der gik
i tra. Men saa begynder fy paa en anden.

I morges sad fy i det herlige solskin
i Villa Borghese. Naturen er dog det
bedste Anvend til at bede i. Saa den
Aenkle Rosso, og derfor satte man altid
en buket friske blomster ved siden
af, naar man afdrækket sine Kunst=
værter paa Staffetierne. Naturen saa
man aldrig glumme, sagde man, derfor er
det godt, at fy ^{her} sætter disse blomster, der
kalder mig til ordre, naar fy løber vild i
Selvbeundring. En anden ting faldt mig
ind. At den Jæring i ting dommen: alle
disse Stregker og Variationer! Den Navn
Rosso ingen tro til. Han var bange
for, at al denne Ansig til en ny og bedre

verden, at social idealisme vilde end
med, at malen, folken vilde komme til
magten. Ja de store. Kan være irrite-
rende i deres materialisme, siger man,
men ikke er dog værre end "le petit
gris", der lægger sig over gaden og stauder
færdsløse. - Saa mange tanker om Rosso kom
op i mig, og jeg fik lyst til at samle alle
erindringer om ham i et lille skrift, men
det bliver næppe til noget. Jeg var for biden
alt for meget i mig, der spredte mig.

Tak for kortet med Madonnaen og
"i magi". Det glæder mig at ogsaa du beundrer
fra Angelico og "la sainte Vierge". Jeg tog du mig
føgl om alle di's kullioner om Jan. frifødslen.
Det mangede bare, at der ikke skulde være en
verden om dem. Engang var jeg i Loreto, hvor
der var et pilgrims tog af syge. De laa fra
barrer foran. Madame's end hús. Jeg saa i alle
dette lændiges øjne og for stod, at deres eneste
træk var "la sainte Vierge". Vilde det saa
ikke være en grusomhed, at forbyde dem glæde
og dette mark med betydnigen over, om dette sanc =

For min indvirkning. Man vilde være fort af sig selv til Soreto? Nu manges
glæde. Det tænker jeg min sin. Derfor det manges. Kærlig. Nu liden de 17 år
den 3. febr. sin sandt over 181.

Portae nitent Margari-
ritis

Adytis patentibus

Et virtute meritorum

Illuc introducitur

Omnes qui ab Christi
nomen

Hic in mundo palitur

En rose i Jordens vej.

Der staar en rose saa flammeend rød,
Men vrede lyn Knibren l^os mod ^{dens}
Men du anser ikke den ^{Sorgløse glød.} kuldrende Jordens,
For du lever lykkelig paa jorden.

Dine bl^ader faldt, for sol gik ned,
Men mig gav du liv i min ensomhed.
Du naer stilhedens vise Kunst,
At leve i tro paa Skabers g^unst,
Og glemme al Sorg og Smerte.
Din farve, din duft jeg aanded ind
Og dybt vil jeg glemme dig i mit Sind,
Som Maria Guds ord i sit hjerte.

16 maj 1963.